

raadets Opfattelse af dette Spørgsmaal og har end ydermere for at medvirke til en tilfredsstillende Løsning af Sagen erklæret sig villigt til at yde et Tilskud af Kommunens Kasse til Planens Realisation af indtil 5,000 Kr. Jeg maa endnu tilføje, at selve Spørgsmaalet paa Foranledning af Menighedsraadet har været forelagt paa et meget talrigt besøgt Menighedsmøde, hvor den samme Ordning blev enstemmigt vedtagen, i alt Fald vedtagen med alle afgivne Stemmer, ingen stemte derimod. De Beboere i Sognet, der ere interesserede i Sagens heldige Løsning, ere villige til at tilvejebringe et betydeligt Beløb dertil. Nu har Kommunalbestyrelsen for nogen Tid siden indsendt Begæring til Amsraadet om Tilladelse til i dette Øjemed at yde et saadant Tilskud af Kommunens Kasse. Amsraadet udtalte sin Tvivl om, hvorvidt det har Ret til at give Kommunen en saadan Tilladelse, og indsendte Sagen til Indenrigsministerens Erklæring. Nu haaber man — ganske særlig Menighedsraadet i Pastoratet — at den højtærede Indenrigsminister vil stille sig velvillig overfor dette Ønske.

Naar man ikke allerede for lang Tid siden har kunnet faa en Ordning gennemført til Trods for den Enstemmighed, der, som jeg nævnede, har været om dette Ønske i Kommunen og i Menigheden, ser det ud til, at Grunden kun er den, at de kirkelige Autoriteter lægge sig hindrende i Vejen. Det forekommer mig derfor, at naar man har en saadan Erfaring for, i hvor ringe Grad det er muligt for Menighederne at gennemføre deres Krav og Ønsker, er det paa Tide nu, da vi skulle til at foretage en Slags Revision eller i hvert Fald vedtage en Forlængelse af denne Lovs Gyldighed, at vi faa saadanne Bestemmelser indførte i Loven, at det bliver muligt for Menighedsraadene som Repræsentanter for Menighederne at varetage Menighedernes Interesse paa bedste Maade, saa at de virkelig kunne faa de Krav gennemførte, som de ønske gennemførte. Jeg vægrer mig ved at tro, at man fra de kirkelige Autoriteters Side fremdeles vil vedblive at modsætte sig et saa enstemmigt Krav fra Menighedsraadet og hele Pastoratets Beboere. Men skulde det ske, at man gik til en anden Løsning af det uheldige Forhold, som bestaar deri, at Størsteparten af Skeby Sogns Beboere har en saa overordentlig vanskelig Adgang til Kirken, vil Løsningen rimeligvis gaa i den Retning, hvorom der tidligere har været Planer fremme, nemlig at der oprettes en

Filialkirke i Gjerskov. En saadan Plan vilde medføre overordentlig store Vanskeligheder med Hensyn til den præstelige Betjening af de tre Kirker i Pastoratet samtidig med, at den gamle Skeby Kirke, som har den uheldige Beliggenhed, sandsynligvis den allermeste Tid vilde staa tom. Og man vil i saa Fald komme til at paalægge Kommunen en overordentlig stor Udgift til Lønning af Kirkesanger, Kirkebylærer og Ringer som svarende til Renten af den Kapital, som Sogneraadet har tilbudt at yde til Flytning af den gamle Skeby Kirke. Hvis dette skulde blive Tilfældet, hvis de kirkelige Autoriteter skulde blive i Stand til fremdeles at modsætte sig Menighedsraadets og Menighedens Ønsker, vil der fremkomme en Ordning, der baade i kirkelig og kommunal Henseende er i højeste Grad utilfredsstillende. Naar vi nu skulle foretage en Revision af denne Lov, mener jeg, at vi bør udvide Menighedsraadenes Myndighed saaledes, at disse Raad faa den afgørende Indflydelse paa, hvorledes Sagerne skulle ordnes. Thi den, der har Skoen paa, ved bedst, hvor den trykker.

Den Sag, jeg her har berørt, angaar nærmest § 18, 2det Stykke, i Loven af 15. Maj 1903 om nye Kirker. Men der er ogsaa et andet Spørgsmaal, som jeg gerne vil omtale. Der staar i Lovens § 18, 3die Stykke: „Endvidere kan Menighedsraadets Betænkning indhentes angaaende Spørgsmaalet om Præsteembeders Genbesættelse efter indtraadt Vakance“ o. s. v. Dette „kan“ maa man ubetinget have forandret til „skal“. Den ærede Ordfører for Flerparten (J. C. Christensen) fremsatte ogsaa en Udtalelse derom, som det glædede mig at høre. Det synes mig givet, at der maa være en Pligt for Ministeriet til at lade Menighedsraadet medvirke ved Præsteembeders Besættelse og endda en Pligt til at tage Hensyn til de Indstillinger, der komme fra Menighedsraadet. Efter min Mening burde der ikke være anden Indskrænkning i Menighedens Ret til ved Menighedsraadet at vælge sin Præst end den, der ligger i Hensynet til, at vedkommende Ansøgers Anciennitet berettiger ham til at søge det paagældende Embede, saa at altsaa Menighedsraadet af den Fortegnelse over kvalificerede Ansøgere, som sendes ud til det, kan vælge, hvem der skal være Menighedens Præst. Det kirkelige Livs Trivsel kræver, at Menigheden faar en virkelig og indgribende Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvem der skal være dens Præst.

Jeg ved, at der i den nuværende Re-